

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem wstępnym Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w punkcie pierwszym uznał roszczenie A. K. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za usprawiedliwione co do zasady w stosunku do (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W., w punkcie drugim oddalił powództwo w stosunku do Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. oraz orzekł o kosztach postępowania związanych z powództwem A. K. przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu (...) w Ł. (wyrok k. 235).

Od powyższej opisanego orzeczenia apelację wywiodła strona pozwana – (...) Spółka Akcyjna V. (...), zaskarżając wyrok w części – w zakresie punktu 1 sentencji wyroku

Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił naruszenie:

a. naruszenie przepisów prawa procesowego mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającą na dowolnym i sprzecznym z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego przyjęciu, że:

- przyczyną wypadku powódki było nieodśnieżenie przez zarządcę drogi przejścia dla pieszych, mimo iż do upadku powódki doszło na skutek poślizgnięcia się na nieoczyszczonej szynie tramwajowej, za której utrzymanie właściciel terenu na podstawie art. 429 K.c. nie ponosi odpowiedzialności;

- bez znaczenia dla ustalenia podmiotu zobowiązanego do naprawienia szkody powódki pozostaje fakt poślizgnięcia się przez powódkę na szynie tramwajowej;

- zeznania świadków, którzy nie znali treści umowy łączącej Miasto Ł. z Miejskim Przedsiębiorstwem (...) spółką z o.o. stanowią dowód na okoliczność podziału obowiązków z zakresu utrzymania infrastruktury tramwajowej;

b. przepisów prawa materialnego, to jest przepisu art. 353¹ K.c. oraz 65 § 2 K.c. w związku z § 1 punkt 1 i 3 oraz § 6 ust. 4 punkt 2 lit. c i d załącznika numer 5 do umowy z dnia 28 lutego 2011 roku poprzez zmianę woli stron umowy z dnia 28 lutego 2011 roku wynikającą z uznania, iż:

- Miasto Ł. nie powierzyło infrastruktury torowo – sieciowej w zarząd pozwanemu ad. 2,

- obowiązek zimowego utrzymania torowisk spoczywający na Miejskim Przedsiębiorstwie (...) spółce z o.o. obejmował w dacie wypadku powódki wyłącznie torowiska wydzielone od drogi publicznej;

- strony mogły dokonać zmian w treści umowy w drodze ustnych porozumień, mimo iż na mocy art. 12 punkt 12.2 umowy zmiany lub uzupełnienia umowy, pod rygorem nieważności, wymagały formy pisemnej;

c. przepisów prawa materialnego, to jest art. 429 K.c. poprzez jego niezastosowanie, mimo iż w sprawie Miasto Ł. będące właścicielem torowiska powierzyło realizację zadania z zakresu utrzymania infrastruktury torowo – sieciowej pozwanemu ad. 2;

d. przepisów prawa materialnego, to jest art. 415 K.c., art. 416 K.c. oraz art. 430 K.c. poprzez niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, że pomiędzy zachowaniem ubezpieczającego zarządcy drogi a szkodą powódki zachodzi adekwatny związek przyczynowo – skutkowy, mimo iż bezpośrednią przyczyną upadku powódki były zaniedbania w zakresie zimowego utrzymania torów tramwajowych.

Wobec podniesienia powyższych zarzutów apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa wobec (...) S.A. V. (...) w całości oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego (apelacja k. 249 - 255).

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik drugiego pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od apelującego kosztów postępowania apelacyjnego (odpowieź na apelację k. 270 - 275).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) nie okazała się zasadna.

W pierwszej kolejności należy jednak stwierdzić, iż Sąd Okręgowy podziela i co do zasady przyjmuje za własny stan faktyczny ustalony przez Sąd Rejonowy.

Sąd pierwszej instancji skrupulatnie i trafnie dokonał ustalenia stanu faktycznego, a ocena dowodów zaprezentowanych w toku postępowania zasługuje na aprobatę, jako nie przekraczająca zasady swobodnej oceny dowodów. Zgłoszone przez stronę powodową i przeprowadzone dowody nie były zresztą przez pozwanego kwestionowane, a zarzut apelacji, sformułowany jako związany z rzekomym naruszeniem prawa procesowego, dotyczył w istocie nieprawidłowej zdaniem apelującego oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy, iż za skutki wypadku polegającego na poślizgnięciu się na niewłaściwie odśnieżonej szynie tramwajowej stanowiącej element torowiska w obrębie przejścia dla pieszych odpowiada apelujący, a zatem powinien zostać sformułowany jako zarzut prawa materialnego; stanowiąc zresztą powtórzenie dalszych zarzutów apelacyjnych.

Na wstępie dalszych rozważań należy jednak podzielić zapatrywanie apelującego, iż ustalony w sprawie stan faktyczny daje podstawy do przyjęcia poglądu, iż Gmina M. Ł. powierzyła Miejskiemu Przedsiębiorstwu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. utrzymanie i konserwację torowisk, czyniąc ten podmiot zarządcą torowiska. Powyższe zapatrywanie pozostaje jednak bez znaczenia dla odpowiedzialności pozwanego określonej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku. Powyższy pogląd mógłby jedynie mieć znaczenie w kontekście ewentualnej odpowiedzialności in solidum drugiego z pozwanych, co jednak wobec braku zaskarżenia rozstrzygnięcia oddalającego powództwo wobec tego podmiotu i uprawomocnienia się tego rozstrzygnięcia, nie będzie przedmiotem żadnych rozważań w tej sprawie.

Apelujący zarzucił sądowi pierwszej instancji niewłaściwe rozważenie skutków regulacji art. 429 K.p.c. dla odpowiedzialności pozwanego, jako ubezpieczyciela Gminy M. Ł.. Zarzut ten nie może się jednak ostać. Sąd pierwszej instancji wywiódł zasadę odpowiedzialnego Gminy M. Ł. za zdarzenie z regulacji zawartych w ustawie o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Rozważania sądu w tym przedmiocie były prawidłowe, nie były zresztą zwalczane przez apelującego. Odpowiedzialność Gminy w tym zakresie ma charakter ustawowy. W tej sytuacji art. 429 K.c. nie znajduje zastosowania. W tym zakresie można wskazać na ustaloną linię orzecznictwa sądów, w tym Sądu Najwyższego, którą wyraża choćby orzeczenie z 21 maja 2003 roku, wydane w sprawie o sygnaturze akt IV CKN 178/01, opublikowane w OSNC za 2004 roku, numer 7- 8, pozycja 123. Argumenty stojące za wydaniem tego orzeczenia, sprowadzające się do trafnego spostrzeżenia, że regulacja zawarta w art. 429 K.c. nie ma zastosowania dla odpowiedzialności podmiotów, o których mowa w art. 417 K.c. mają znaczenie zarówno dla odpowiedzialności Skarbu Państwa, jak i jednostek samorządu terytorialnego. Tym samym za chybione należy uznać wywody apelującego, zmierzające do wykazania, że na skutek zawarcia między pozwanymi umowy z dnia 28 lutego 2011 roku odpadła podstawa jego odpowiedzialności za skutki wypadków polegających na przewracaniu się pieszych o nienależycie odśnieżone szyny tramwajowego w miejscach przejść dla pieszych przez jezdnię drogi publicznej. Jak się zdaje, sam pozwany zdawał sobie z tego sprawę, co do zasady dbając o odśnieżenie tych miejsc we własnym zakresie. W tym kontekście niezasadny okazał się także ostatni z zarzutów apelacyjnych, oparty o treść art. 415, 416 i 430 K.p.c. Jak bowiem wynika z powyższych rozważań, fakt upadku powódki na torach tramwajowych nie może stanowić okoliczności zwalniającej od odpowiedzialności podmiot zobowiązany do utrzymywania porządku i czystości na tym terenie.

Wobec powyższych rozważań, apelacja pozwanego jako niezasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 358 k.p.c.

Wniosek jednego z pozwanych o zasądzenie na jego rzecz od drugiego z pozwanych zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego podlegał oddaleniu, wobec braku jakiegokolwiek normatywnej podstawy do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania pomiędzy pozwanymi w tej sprawie. Oba podmioty występowały po tej samej stronie procesu.